

bejdsløhedskasser og om statistikarbejdet inden for arbejdsformidlingssystemet.

Lovforslagets elementer om fremgangsmåden i almindelighed ved anvisning af arbejde til ledige og om arbejdsløshedskassernes bistand til medlemmer, hvis ledighed er af længere varighed, er udarbejdet på baggrund af forslagene i den førstnævnte delrapport.

a) Der foreslås etableret en ny form for formidling, nemlig en »henvisning til samtale«, for hvilket det skal være karakteristisk, at der ikke kan blive tale om vægringskonsekvenser som ved den egentlige anvisning af arbejdsløshedskasemedlemmer. Ordningen foreslås begrænset til de tilfælde, hvor arbejdstilbuddet drejer sig om arbejdskraft af mere kvalificeret art, eller det tager sigte på varige ansættelser. Henvisningsformen indebærer for den arbejdssøgendes vedkommende, at han er stillet mere frit end i tilfælde af en egentlig anvisning, og for arbejdsgiverens vedkommende en større mulighed for at finde frem til de rigtige medarbejdere.

b) Der foreslås indført en ordning, hvorefter ledige, som er blevet uforskyldt ledige efter længerevarende arbejdsforhold, inden for et vist tidsrum selv får mulighed for med bistand af arbejdsformidlingen – uden vægringstrussel – at undersøge mulighederne for en ny og tilsvarende beskæftigelse. Det er herved en forudsætning, at arbejdsformidlingen ikke inden for det pågældende tidsrum kan anviser en sådan beskæftigelse.

c) Det foreslås, at arbejdsløshedskasserne i højere grad inddrages i arbejdet med at søge erhvervsevnen opretholdt for medlemmer, hvis ledighed har været af længere varighed, først og fremmest ved at det kommer til at påhvile kasserne at bistå sådanne medlemmer med at udnytte foreliggende muligheder for uddannelse, genoptræning etc.

I den førstnævnte delrapport er herom anført følgende, som regeringen kan tilslutte sig:

»Som modstykke til samfundets pligt til i rimeligt omfang at stille muligheder til rådighed, for at ledige kan bevare eller generhverve erhvervsevnen i forbindelse med længerevarende arbejdsløshed, forekommer det rimeligt også at stille visse krav til den ledige om at søge disse muligheder udnyttet. Dette bør ske i et samvirke først og fremmest mellem arbejdsløshedskassen og det ledighedsramte medlem.

Da blot få måneders uafbrudt lediggang er farlig for erhvervsevnen og beskæftigelsesaktiviteten, bør det være en opgave for såvel den person, der rammes af længerevarende ledighed, som for arbejdsløshedskasseafdelingen, at de i fællesskab,

senest efter 6 måneders ledighed, gennemgår, hvilke aktuelle muligheder der findes og bør anvendes for at øge medlemmets muligheder for at komme tilbage til beskæftigelse på arbejdsmarkedet gennem deltagelse i uddannelse, træning, omskoling, beskæftigelsesforanstaltning etc.

Der bør i AF-systemet være en passende styrke af konsulenter, der kan vejlede kasseafdelinger i denne henseende.

Det er en pligt for en arbejdsløshedskasseafdeling, at den kan indestå over for tilsynet med arbejdsløshedsforsikringen, at et nydende medlem kan anses for arbejdssøgende til regelmæssigt erhvervsarbejde. Der bør derfor udformes regler, hvorved det pålægges kasseafdelingen, at den over for tilsynet for de medlemmer, der inden for 1 år ikke har haft en sammenlagt beskæftigelse af over 5 ugers varighed, kan dokumentere, hvilke aktuelt foreliggende muligheder for deltagelse i foranstaltninger af optræningsmæssig art (uddannelse, efteruddannelse, beskæftigelsesforanstaltning o. lign.), der er anvendt af medlemmet for at øge chancerne for at udnytte eventuelt kommende beskæftigelsestilbud. Arbejdsløshedskassen bør såvel lokalt som centralt arbejde for, at sådanne muligheder findes i et formålstjenligt omfang.

Dersom det efter yderligere 1 år ikke har været pågældende muligt at få og fastholde arbejde af et sådant omfang, at det for de sidste to år sammen udgør 13 ugers sammenlagt beskæftigelse, bør det påhvile arbejdsløshedskassens afdeling sammen med medlemmet at afgive en redegørelse til det lokale arbejdsmarkedsnævn om årsagerne til ledigheden samt for medlemmets deltagelse i foranstaltninger af optræningsmæssig art (uddannelse, optræning, efteruddannelse, beskæftigelsesforanstaltning o. lign.) med henblik på at sikre, at medlemmet fortsat kan anses for at være arbejdssøgende til regelmæssigt erhvervsarbejde.

På et sådant grundlag kan arbejdsmarkedsnævnet – i praksis vel igennem et underudvalg – dels generelt få et grundlag for at vurdere, om der i området findes en tilstrækkelig kapacitet af foranstaltninger mod længerevarende ledighedsfølgervirkninger. Dels kan nævnet med AF-kontoret mere principielt drøfte AF-kontorets tilsyn med forsikringen.

Endelig må der som efter gældende regler være en tidsmæssig og ubetinget grænse for forsikringsydelsens varighed, således at pågældende herefter må henføres under anden lovgivning.

Det er underudvalgets opfattelse, at der med en gennemførelse af de principper, som rapporten indeholder, er skabt grundlag for at fastholde ar-